

Ιερατική Σύναξη Φεβρουαρίου Ιεράς Μητροπόλεως Ελευθερουπόλεως

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ελευθερουπόλεως](#)

Την Τρίτη 24 Φεβρουαρίου 2026 πραγματοποιήθηκε στο Συνεδριακό Κέντρο της Μητροπόλεως «Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος», η μηνιαία Ιερατική Σύναξη του τρέχοντος Εκκλησιαστικού Έτους, παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ελευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου και σύσσωμου του ιερού Κλήρου της Μητροπόλεως.

Μετά την εναρκτήρια προσευχή, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης παρουσίασε το θέμα της Συνάξεως και αμέσως μετά το λόγο έλαβε ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Μητροπόλεως π. Αθανάσιος Παπαδάκης ο οποίος και ανέπτυξε το θέμα: «Εκκλησία καί Εκπαίδευση». Στην εισήγησή του ο π. Αθανάσιος ανέδειξε καταρχάς τον κατεξοχήν διδασκαλικό χαρακτήρα της Εκκλησίας, επισημαίνοντας ότι η διδασκαλία δεν αποτελεί μία παράλληλη δραστηριότητα, αλλά στοιχείο της

ίδιας της αποστολής της.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός παρουσιάζεται στα Ιερά Ευαγγέλια ως Διδάσκαλος, διδάσκοντας εν τω ναώ, επί του όρους, εν τη οικία και στην οδό, φανερώνοντας ότι η αλήθεια του Ευαγγελίου προσφέρεται παντού, όπου υπάρχει καρδιά δεκτική. Το ίδιο πνεύμα συνέχισαν οι Άγιοι Απόστολοι και οι Μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι με τον λόγο και το παράδειγμά τους διαμόρφωσαν την εκκλησιαστική συνείδηση των πιστών και θεμελίωσαν την ενότητα πίστεως και ζωής.

Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στη συμβολή της Εκκλησίας στους δυσκόλους ιστορικούς χρόνους του Γένους, όταν κληρικοί και μοναχοί διαφύλαξαν την παιδεία και την ορθόδοξη ταυτότητα του λαού. Η Εκκλησία δεν υπήρξε απλώς θεματοφύλακας της πίστεως, αλλά και παιδαγωγός του Έθνους, μεταδίδοντας ήθος, γλώσσα και παράδοση.

Στη συνέχεια, ο εισηγητής έθεσε σύγχρονους προβληματισμούς γύρω από τη θρησκευτική αγωγή, επισημαίνοντας ότι το πρώτο και θεμελιώδες κύτταρο αγωγής παραμένει η οικογένεια. Το παιδί βιώνει την πίστη πρωτίστως μέσα στο σπίτι του, μέσα από την προσευχή των γονέων, το προσωπικό τους παράδειγμα, τη συμμετοχή στη λατρευτική ζωή και τη ζωντανή σύνδεση με την ενορία.

Η θρησκευτική αγωγή δεν είναι απλή μετάδοση γνώσεων, αλλά βίωμα και τρόπος ζωής που καλλιεργείται καθημερινά. Παράλληλα, υπογράμμισε ότι η ενορία καλείται να στηρίξει ουσιαστικά τους γονείς, προσφέροντας κατήχηση, ποιμαντική καθοδήγηση και εμπειρία εκκλησιαστικής ζωής στα παιδιά και στους νέους. Η εκκλησιαστική κοινότητα δεν περιορίζεται σε λειτουργικές συνάξεις, αλλά οφείλει να λειτουργεί ως ζωντανό εργαστήριο πίστεως και πνευματικής καλλιέργειας.

Αναφερόμενος στο σχολικό περιβάλλον, σημείωσε ότι οι δυνατότητες εκκλησιαστικής αγωγής έχουν μεταβληθεί και ότι το μάθημα των Θρησκευτικών και η πρωινή προσευχή συχνά αμφισβητούνται. Τόνισε όμως ότι η Εκκλησία καλείται να αντιμετωπίζει τις προκλήσεις με νηφαλιότητα, διάλογο και συνεργασία με τους ευσυνείδητους εκπαιδευτικούς, χωρίς πνεύμα αντιπαραθέσεως, αλλά με σταθερότητα στην ορθόδοξη μαρτυρία.

Ολοκληρώνοντας, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Αθανάσιος υπογράμμισε με έμφαση την ευθύνη του ιερέως ως διδασκάλου και πνευματικού πατέρα. Η ιερατική διακονία δεν εξαντλείται στη λατρευτική πράξη, αλλά περιλαμβάνει τη συστηματική κατήχηση, την προσωπική προσέγγιση των νέων και τη στήριξη των οικογενειών. Ο λόγος της Εκκλησίας οφείλει να είναι λόγος αληθείας και αγάπης, καθαρός και

υπεύθυνος, ικανός να φωτίζει τις συνειδήσεις χωρίς να τραυματίζει.

Ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε στην ανάγκη προσωπικής μαρτυρίας, καθώς οι νέοι πείθονται περισσότερο από το αυθεντικό παράδειγμα ζωής παρά από θεωρητικές διατυπώσεις. Η συνέπεια, η προσευχή και η ταπεινή διακονία αποτελούν το πιο ουσιαστικό παιδαγωγικό μέσο. Τέλος, επεσήμανε ότι κάθε ποιμαντική προσπάθεια καρποφορεί μόνο με τη χάρη του Θεού και μέσα στο πνεύμα συνεργασίας Οικογενείας και Ενορίας, καλώντας τον ιερό Κλήρο σε ανανέωση ζήλου και υπεύθυνη διακονία προς δόξαν Θεού και ωφέλεια του πιστού λαού.

Μετά το πέρας της εισηγήσεως, τον λόγο έλαβε εκ νέου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος, ο οποίος ευχαρίστησε τον εισηγητή για τον κόπο και την εμπειριστατωμένη ανάπτυξη του θέματος, επισημαίνοντας ιδιαίτερος ότι η εισήγηση στηρίχθηκε τόσο στη μελέτη σχετικών έργων όσο και στην πολύτιμη προσωπική εμπειρία του π. Αθανασίου από την άμεση επαφή του με τα παιδιά και τα προβλήματα του σχολικού χώρου. Τόνισε ότι η Ιερατική Σύναξη δεν πρέπει να περιορίζεται σε μία απλή ανάπτυξη θέματος, αλλά να αποτελεί χώρο διαλόγου, ανταλλαγής εμπειριών και κοινής αναζητήσεως λύσεων στα ποιμαντικά ζητήματα που απασχολούν τις ενορίες.

Στην τοποθέτησή του αναφέρθηκε στη διαχρονική ευθύνη της Εκκλησίας ως διδασκάλου του λαού, υπενθυμίζοντας ότι σε παλαιότερες εποχές υπήρχε έντονη δίψα για τον λόγο του Θεού, ιδιαίτερα μετά τις δοκιμασίες των πολέμων, ενώ σήμερα παρατηρείται συχνά πνευματική αδιαφορία και χαλάρωση του θρησκευτικού ενδιαφέροντος. Επεσήμανε ότι οι κοινωνικές και οικονομικές μεταβολές, καθώς και διάφορες θεωρίες που απομάκρυναν τον άνθρωπο από την πίστη, συνέβαλαν στη διαμόρφωση της σημερινής κατάστασης. Ωστόσο υπογράμμισε ότι δεν επιτρέπεται απογοήτευση· ο ιερέας καλείται να εργάζεται με ζήλο, συνέπεια και πατρική ευθύνη, αναζητώντας ποιμαντικούς τρόπους προσεγγίσεως, κατά το παράδειγμα του Χριστού, ο οποίος δίδαξε με απλότητα και παραβολές.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στην ανάγκη να μη μένει η ιερατική διακονία μόνο στα τυπικά λειτουργικά καθήκοντα, αλλά να συνοδεύεται από συστηματική κατήχηση και έμπρακτο ενδιαφέρον για τα παιδιά, τους νέους και τις οικογένειες, τονίζοντας ότι η ενορία αποτελεί «άλλη οικογένεια» του ιερέως και απαιτεί συνεχή φροντίδα. Ακολούθησαν παρεμβάσεις και τοποθετήσεις κληρικών επί του θέματος, με αναφορές σε εμπειρίες από το κατηχητικό έργο, σε τρόπους προσεγγίσεως παιδιών και γονέων και σε πρακτικές ποιμαντικές πρωτοβουλίες που μπορούν να ενισχύσουν τη συμμετοχή.

Πριν από την ολοκλήρωση της Συνάξεως, ο Πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως, π. Χρυσόστομος Μπένος, έδωσε συγκεκριμένες οδηγίες και συμβουλές επί διοικητικών και λειτουργικών ζητημάτων.

